

novoměstský kurýr

2/2012

ČLÁNKY - INFORMACE - AKTUALITY - NÁZORY- FOTOGRAFIE

Český Betlém v zimě.

Foto: JB

OBSAH:

ÚVODNÍ SLOVO
STÁTNÍ BANKROT
CO TO JE RATING?
INVESTIČNÍ PŘÍLEŽITOSTI
KONEC VEŘEJNÝCH ZABÍJAČEK
JAK VYSOKÉ JSOU ZÁKLADNÍ DANĚ V EVROPĚ?
EU, NĚMECKO A ANGELA MERKELOVÁ

SONET, TOŽ PRAVDA SAMA, ODKRÝVÁ LIDSKOU ŠPÍNŮ...
POSLUCHEJ, PEŤA ...
CÍRKVE, POČTY VĚŘÍCÍCH A VÝŠE ODŠKODNĚNÍ
KATOLÍKŮM ZMIZELY ZA DESET LET DVĚ TŘETINY VĚŘÍCÍCH. PROČ?
STÁT JAKO DOJNÁ KOZA?
LETADLO, ČI PRIMÁŘE?
KOCOVINA

www.novomestskykuryr.info

Nádraží Nové Město nad Metují.

Foto JB

Louky pod zámek a v pozadí Popluží

Foto: JB

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení přátelé,

doufám, že ty, kteří se dostanou na mé stránky a dokonce budou mít chuť si zde něco přečíst, mohu nazývat mémi přáteli.

Někdy uvažuji o všem možném, třeba i o tom, jestli se stárnutím člověka roste i jeho moudrost. Myslím, že to zdaleka tak není ve všech případech. Faktem je, že životní zkušenosti s věkem přibývají, ne všichni však jsou ochotni – nebo schopni – je správně pochopit a využít v dalším životě, případně opravit své dřívější názory. Moudrý je ten, kdo to umí. Moudrý je i ten, kdo je schopen se poučit ze zkušeností jiných.

Je známo, že mladí lidé často velmi neradi jen vyslechnou rady starších, natož aby si ty rady dokázali přebrat a použít v dalším životě. Většinou je to tak, že teprve po vlastní zkušenosti jsou ochotni něco změnit. Je to škoda, protože tím ztrácejí cenný životní čas a možnost dostat se ve svém poznání v životě co nejdál a tím nejlepším a nejsprávnějším způsobem život prožít.

Dřív to bývalo tak, že syn řemeslníka vyrůstal vedle svého otce, vyučil se od něho, dokonce potom často vyrazil na „vandr“ do okolního světa aby poznal co je v oboru nového a když se vrátil, navázal na otcovo dílo, přidal své nové poznatky a tak se urychloval pokrok a zároveň udržovala tradice. Také se udržovala úcta k práci a dovednosti.

Bohužel dnes vidíme často nezáměr mladých pokračovat v otcově díle, hledají si jednodušší cestu a tak nám přibývá různých manažerů, „ajtáků“, bankéřů, makléřů a já nevím čeho a poctivé řemeslo se pomalu vytrácí. A tím i potřebná úcta k němu.

Podívejme se na jednu oblast života:

Ve společnosti jsou lidé různí. Některé mají rádi přírodu, někteří život ve městě, někteří jsou poctivci, někteří nepoctiví, jsou lidé od přírody veselí i smutní, chytří a hloupí, čínorodí a líní, nároční a nenároční, skromní a neskromní, klidní a prchliví, radikální a nerozhodní a tak bychom mohli pokračovat ještě dlouho.

Protože život není černobílý, většinou se lidské vlastnosti vyskytují v mnoha kombinacích a mutacích.

A uvažujme dál:

Pokud jsou tito lidé ve společnosti rozptýleni rovnoměrně (a z hlediska pravděpodobnosti to tak normálně je), tak je to asi normální, extrém se vyruší a společnost by měla dobře fungovat. Ale v praxi se stává, že lidé podobných zájmů a názorů se mají snahu sdružovat, posilovat ve společném kolektivu své názory, vzájemně se podporovat a užívat si život ve své komunitě. Pokud jde například o hasiče, myslivce, sportovce, umělce, zahrádkáře, rybáře, katolíky, evangelíky a podobně, je to ušlechtilé a dokonce i prospěšné pro společnost. Ještě jsem neslyšel například o hasiči, který by v hospodě nafackoval někomu jenom proto, že nechce být hasičem a nemá lásku k této činnosti.

Jsou samozřejmě i lidé, kteří mají potřebu se sdružovat na základě svých názorů na svět a jeho chod. Říká se tomu politika, politický názor. A ti mají také potřebu se sdružovat – jejich spolkům se říká politické strany. Může to být, ale i nemusí, také ušlechtilé a prospěšné. V Česku je v současné době registrováno 83 politických stran a 43 politických hnu-

tí. Jen málo z nich ale dokázalo proniknout na vrcholnou politickou scénu a tam ovlivňovat život nás všech.

Životní názory a priority členů těchto stran a jejich příznivců se pohybují od extrémní levice až k extrémní pravici.

A tady se zastavme:

Co je levice a co pravice?

Definice (upozorňuji, že když se podíváte na internet na toto téma, najdete tam názory tzv. „od Šumavy k Tatrám“):

Například Wikipedia:

(Wikipedia je zvláštní encyklopedie, protože do ní může přispívat každý. Ovšem u významných hesel dochází k časté kontrole a opravám a tak obvykle vyjadřují všeobecnou shodu, názor hlavního proudu).

Na úvod popisuje vznik těchto označení (pravice, levice) v době Velké francouzské revoluce. Každému heslu pak věnuje několik odstavců.

Základní rysy pravice:

dává přednost individualismu před kolektivismem, chrání soukromé vlastnictví a svobodu podnikání, odmítá státní zásahy do hospodářství, místo toho uznává neviditelnou ruku trhu, váží si tradic (v souvislosti s tím se uvádí: častý antiliberální postoj), podle některých pravice zvýhodňuje privilegované vrstvy na úkor chudších.

Základní rysy levice:

hájí práva nižších a středních vrstev, rovnost politická, sociální a rovnost příležitostí, je proti náboženství nebo je vůči němu neutrální, větší míra státních zásahů do ekonomiky, více kolektivního podnikání, rozsáhlé sociální zabezpečení a s tím související vysoké zdanění příjmů, hlavně pro komunistickou levici je typické třídní pojetí společnosti.

Wikipedia upozorňuje na problematičnost těchto pojmů a fakt, že jejich význam se s ohledem na čas a místo mění.

Jiří Pehe:

Politolog Jiří Pehe píše ve svém článku z roku 2006 o klesajícím významu pojmů levice a pravice. Dokládá to příklady z praxe, kde pravicové strany dělají paradoxně levicovou politiku a levicové strany pravicovou. Místo těchto pojmů doporučuje používat označení liberálové (levice) a konzervativci (pravice), která jsou běžnější v USA.

(Pozn. red.: pozor – pojmy liberalismus a konzervatismus jsou široce diskutovány, podívejte se na internet).

Ještě jedna citace:

Pavel Exner:

...

Východisko?

V knize o dějinách filosofie „Sofin svět“ od Josteina Gaardera vysvětluje učitel filozofie své žákyni Hegelovu dialektiku ducha takto:

„Když spolu levicový a pravicový politik řeší nějaký společenský problém, zanedlouho vyvstane mezi jejich názory napětí. To ale neznamená, že jeden z nich má úplně pravdu a druhý se zase ve všem mylí. Dá se předpokládat, že oba

Pokračování na následující straně

mají částečně pravdu a oba se v něčem mýlí. Postupně, jak se diskuse rozproudí, je výsledkem kritikou očištěné uchování nejlepších argumentů obou stran.“

Takže tolerance, diskuse a dialog založený na argumentech, nikoli na emocích může být východiskem ze zdánlivě patové situace dvou protichůdných ideologií. Hegelova dialektika nás ostatně učí, že vývoj lidského myšlení postupoval vždy cestou dvou zcela protichůdných názorů (Hegel jim říká teze a antiteze), aby nakonec zvítězil názor třetí, který z obou vezme to nejlepší (syntéza). Určit, co je z obou původních názorů to nejlepší však obvykle vyžaduje určitý čas a zejména onen na argumentech založený dialog.

Pokud však boj mezi tezemi probíhá na základě demagogie a intolerance pak se samozřejmě těžko může nějaká dialektika ducha prosadit. Neboli střetáváním obou názorových proudů zejména na pravém a levém středu a vznik jakési hegelovské syntézy je možná budoucí cesta nejen pro pravici, ale i levici.

Pokračujeme v úvahách:

O skutečnosti, která strana se dostane do pozice rozhodovat o osudech celé společnosti, rozhodují volby. A to ať se nám to líbí nebo ne, v demokratickém světě to tak je.

Z hlediska Hegelovy úvahy o plodné diskusi se jeví jako lepší východisko k vládnutí, když ve státě jsou voleny jen dva směry tj. levice a pravice – lépe liberálové a konzervativci – a ten kdo zvítězí, vládne.

Potom nemůže vzniknout takový paskvil, který vznikl u nás například po posledních volbách se všemi důsledky, které přinesl a přináší.

Když už nemůžu jít na „americký vzor“, tak teoreticky docela dobrý případ by byl (podle mého názoru), kdyby dominantní strana levice a dominantní strana pravice společně dokázaly řídit život v zemi, (asi formou koalice, na základě nějaké smlouvy apod.), kde by (jak výše uvedeno dle Hegela) s plnou odpovědností a tvůrčím způsobem tvořili v plodné diskusi s uplatněním kompromisních výstupů zákony atd., které by byly přijatelné pro obě strany.

V praxi to u nás vypadá tak, že se do parlamentu dostane více stran (současný limit 5% je určitě nízký, jako rozumný se mi jeví minimálně 10 – 15%), pokud jsou v parlamentu, asi těžko je možné vyloučit je z diskuze. Uvedené dominantní strany by však měly většinu (po volbách by ji nějakou dodatečnou bonifikací dostaly) a poznatky z diskuzí v parlamentu by mohly, ale nemusely akceptovat.

Znamená to však umět dodržovat určitou politickou kulturu, slušnost, schopnost komunikovat tvůrčím způsobem.

Podle nálady ve společnosti to bývá tak, že jednou vyhraje levice, podruhé zase pravice, nejvýše se (zpravidla) jeden směr udrží u vlády jedno nebo dvě volební období. Pokud vládnoucí skupina (koalice) dokáže důstojně komunikovat s opozicí (a neházet všechny jejich názory do latríny), je možný více nebo méně bezstřetový (snad) úspěšný rozvoj příslušné společnosti.

V našich podmínkách není asi reálné – údajně díky tradici - v dohledné době změnit systém tak, aby byly voleny pouze uvedené dva politické směry (liberálové a konzervativci).

Poučme se alespoň natolik, že nebudeme volit takové „rychlouška“, jako v minulých volbách. Zrovna tak volba malých stran je jenom projevení sympatie, ale význam to nemá. Buď se do parlamentu vůbec nedostanou, anebo tam hrají podřadnou roli a snaží se zviditelnit všelijakými většinou nechutnými manévry. Několikačlenná koalice (která po volbách u nás pravidelně musí vzniknout, asi není (zvláště při naší politické kultuře) schopna se rozumně dohodnout. To sledujeme v přímém přenosu. Z tohoto hlediska se v našich podmínkách jeví (?) docela rozumným řešením něco podobného, jako byla „opoziční smlouva“, která vedle sebe postavila k vládnutí dvě protilehlé strany (levice, pravice) a ty měly sílu rozhodovat do značné míry samy bez ohledu na případné nerozumné až extrémní (anebo populistické) názory dalších stran, které se dostaly do parlamentu.

Někdo to chápe jako „podvod na voličích“. Ale rozumný volič nemůže předpokládat, že jeho strana nebude přístupná kompromisům. A kam vede (a ještě asi povede) „nediskuse“ s opozicí, vidíme v současné době na naší politické scéně.

Další téma k diskusi je horní komora parlamentu – tj. senát. Ta je podle mého názoru v našich podmínkách nadbytečná a je třeba jí zrušit.

Trochu jiné podmínky ve vztazích politických subjektů jsou na úrovni komunální, ale o tom zase někdy jindy.

A ještě něco:

Nelze podceňovat nálady ve společnosti, i takový beránek národ jako náš, má nepochybně někde meze své občanské trpělivosti a poslušnosti. A vládu jedné strany jsme si už vyzkoušeli.

Jindřich Buchal.

STÁTNÍ BANKROT

(Informace pochází z 31. března 2010).

Státní bankrot není nijak teoretická situace. Velmi mnoho zemí jej již zažilo a přežilo. Některé i několikrát. Máme se tedy čeho bát? Co by nás čekalo?

Neberte to jako strašení, bankrot v naší zemi zatím nehrozí. Jde pouze o fakultativní úvahu. Nicméně při dalším výraznějším zvyšování zadluženosti státu se k němu můžeme dost rychle přiblížit.

Současný dluh je něco přes 1 320 mld. Kč a stále roste.

Pokračování na následující straně

1,3 biliónu Kč je již více, jak rozpočet státu na jeden rok. Snížit tuto částku by znamenalo nemít deficitní rozpočet, ale naopak rozpočet přebytkový. A z toho přebytku dluh splácet. To znamená ušetřit cca 150 mld. Kč ročních výdajů.

Je jasné, že tímto způsobem rozpočet koncipován není, ale je to, takto řečeno, mnohem zřetelnější.

Bagatelizovat proto náš dluh a nesmyslně tvrdit, že se zaplatí z HDP, proto nelze. HDP není ve vlastnictví státu, není to balík peněz, na kterých by stát seděl.

Náš rozpočet potřebuje jednoznačně sanaci a ta nebude určitě jednoduchá. Zvyšovat výdajovou stránku rozpočtu je za této situace neuvážené a myslím že také zcela nadbytečné.

Proto v duchu hesla „Nelžete lidem o státním bankrotu“ si dovolím nastínit malou představu o rozsahu zatím jen potenciálních škod.

Státní bankrot čili platební neschopnost státu znamená, že stát nesplátí nějaký závazek včas, anebo vyhlášení vlády, že nebude (zcela nebo částečně) své závazky splácet.

Příčiny bankrotu

Státní bankrot může nastat typicky ze tří příčin:

Předlužení jako důsledek kumulace rozpočtových schodků, pokud stát dlouhodobě vydává víc než činí jeho příjmy. Tyto schodky se kryjí dalšími úvěry, za něž je třeba platit úroky a pojistné prémie, které se při rostoucím zadlužení státu přiměřeně zvyšují.

Změna režimu nebo prohraná válka, kdy nová vláda odmítá uznat závazky předchozí vlády.

Rozpad státu, často také po prohrané válce.

Důsledky bankrotu

Státní bankrot postihuje věřitele státu, jeho hospodářství i občany.

Věřitelé se obvykle musí spokojit se ztrátou všech nebo části půjčených peněz.

Stát ztrácí bankrotem důvěru a není pak schopen – alespoň dočasně – získat normální úvěr (například prodat své dluhopisy). Musí se obrátit na Světovou banku, Mezinárodní měnový fond a podobně, kteří mu ovšem úvěr poskytnou jen za velmi nepříjemných podmínek rozpočtové kázně (například snížení platů a důchodů, případně jiných výdajů). Proto se současné státy často snaží vyjednat s MMF ještě před vlastním bankrotem, aby si vyjednaly lepší podmínky.

Občané ztrácejí devalvací nebo reformou měny značnou část svých úspor a v důsledku státního bankrotu dochází obvykle i k bankovním, ekonomickým a měnovým krizím, k růstu nezaměstnanosti a podobně.

Zdroj: Wikipedia

Jiný zdroj:

Ne, opravdu nejde srovnávat důsledky krize s důsledky bankrotu. Krize může někomu pomoci k pohádkovému zisku. U bankrotu tomu tak nebude. Tam ztratí každý. Snad jen silně zadlužené domácnosti by mohly relativně získat.

Jen pro názornost: Jak to vypadalo v Argentíně v roce 2002.

Fronty na peníze

„Koncem roku 2001 Argentina zbankrotovala. V lednu 2002 definitivně padlo argentinské peso, po desetiletí fixované k americkému dolaru v kursu jedna ku jedné, což

ze země obřích steaků dělalo nejdražší latinskoamerickou zemi; nyní se prodávalo za pětadvacet centů - za čtvrtinu. S pár sty dolary v kapse jsem se poprvé v životě cítil jako boháč, co může přespát v Hiltonu, aniž by sám zbankrotoval. Na dovolenou neexistuje vhodnější doba než státní bankrot, nejlépe ovšem, když nedovolenkujete ve své rodné zemi.

Milióny Argentinců ztratily práci, dva milióny domácností žily ze státní měsíční almužny 150 pesos. Kvůli tradičnímu chaosu ve státní správě se sociální podpora k mnohým vůbec nedostala. Lidé přišli o úspory v bankách, mnozí o celoživotní. Vzhledem ke známé latinskoamerické emancipaci ženy denně trávily nekonečné hodiny ve frontách před armádou hlídanými bankami, aby dostaly aspoň omezenou částku, zatímco jejich nezaměstnaní muži usrkávali v kavárnách espresso a koukali v TV na fotbal. Takhle nějak vypadá státní bankrot“.

Tak popisuje situaci v Argentíně Miroslav Cvrček a Petr Holec v časopisu Reflex.

A doufám, že jste si z toho nevybrali jen to usrkávání kávy v kavárnách.

Nemusí to hned skončit bankrotem

Reálnější hrozba bankrotu by velmi pravděpodobně znamenala vstup nuceného správce, nejpravděpodobněji v podobě poradců z MMF, kteří by požadovali na vládě provedení razantních a silně nepopulárních ekonomických opatření.

Velmi pravděpodobně by již samotná hrozba bankrotu vedla k výrazné inflaci. Ovlivnila by zaměstnanost ve státním a veřejném sektoru.

Stát by prováděl drastické rozpočtové škrty. V sociální oblasti, v platech zaměstnanců státní správy, v důchodech a v investicích. V řádu desítek procent.

Pravděpodobně je také značné omezení rozsahu služeb poskytovaných státem. Stát by mohl začít omezovat nejdříve základní veřejné služby – policii, hasiče nebo třeba protahování zasněžených silnic.

Všichni si budeme platit z daní státní služby mizerné kvality, a kdo bude chtít víc, bude muset zaplatit podruhé, v soukromém sektoru.

Bankrot

Ten nastane v okamžiku, kdy státu již nikdo nebude ochoten půjčit. Pak je pro stát jediné řešení, devalvovat svoji měnu. A to velmi drasticky. Nejméně o 50 ale i více procent.

O své peníze tak přijdou věřitelé státu, ale také všichni, kteří mají v měně státu uložené své úspory a investice. Včetně stavebního spoření a penzijního připojištění.

Rázem bude nedostatek prostředků na investice. To povede k poklesu zaměstnanosti a k inflaci. K velmi vysoké inflaci.

Toto by mohly být primární důsledky bankrotu u nás. K tomu je nutno započítat silné poškození investorů, ztrátu důvěryhodnosti koruny a dlouhodobé snížení životní úrovně obyvatel.

Pozn.: Současný před bankrotový stav v Řecku je trochu jiný. Je komplikován tím, že Řecko je členem Eurozóny a tam devalvace jen v jedné zemi nepřipadá v úvahu. Stát si část svého dluhu jen tak jednoduše neodepíše.

Zdroj: pojištěnec.cz

CO TO JE RATING?

Rating - S&P, Moodys a Fitch

Aktuální informace o schopnostech států splácet své závazky podle agentur Moodys, S&P nebo Fitch. Aktuální známky od těchto ratingových agentur jsme pro vás připravili v přehledné tabulce. Snížení nebo zvýšení ratingu jednotlivého státu může výrazně pohnout měnou daného státu a proto je pro forexové fundamentální obchodníky tento údaj důležitý. Například v poslední době jsme mohli vidět snížení ratingu Řecka, což téměř vždy vedlo alespoň k dočasnému oslabení eura.

Aktuální rating: (k 15.1.2012)

MOODY'S		STANDARD & POOR'S (S&P)		Fitch
Investiční stupně				
Aaa	Francie, Německo, Nizozemsko, Rakousko, USA, Švýcarsko, Finsko, Norsko, Dánsko, Spojené království, Švédsko, N. Zéland, Kanada, Singapur, Austrálie, Lucembursko	AAA	Německo, Nizozemsko, Norsko, Švýcarsko, Singapur Dánsko, Finsko, Spojené království, Kanada, Austrálie, Švédsko, Lucembursko	Rakousko, Finsko, Francie, Německo, Nizozemsko, Norsko, USA, Švýcarsko, Spojené království, Singapur, Dánsko, Švédsko, Kanada, Lucembursko
Aa1	Belgie, Hongkong	AA+	Hongkong, USA, Francie, Rakousko	Austrálie, Belgie, Španělsko, Hongkong
Aa2	Slovinsko, Kuvajt	AA	Nový Zéland, Belgie	Japonsko, Slovinsko, Kuvajt, Nový Zéland
Aa3	Tchaj-wan, S. Arábie, Čína, Chile, Japonsko	AA-	Tchaj-wan, Kuvajt, S. Arábie, Japonsko, Česká republika	Itálie, Kypr, S.Arábie
A1	Česká republika, Estonsko,Slovensko, Malta, Izrael, Korea, Španělsko	A+	Chile, Čína, Slovinsko	Česká republika, Tchaj-wan, Korea, Malta, Čína, Slovensko, Estonsko
A2	Polsko, Kypr, Itálie	A	Korea, Estonsko, Izrael, Irsko, Španělsko, Slovensko	Chile, Izrael
A3	Malajsie, J. Afrika	A-	Malajsie, Polsko, Malta	Malajsie, Polsko
Baa1	Mexiko, Rusko, Litva	BBB+	J. Afrika, Itálie	J. Afrika, Irsko
Baa2	Kazachstán	BBB	Chorvatsko, Rusko, Bulharsko, Litva, Mexiko	Maďarsko, Rusko, Mexiko, Litva
Baa3	Chorvatsko, Indie, Bulharsko, Rumunsko, Lotyšsko, Brazílie, Island, Maďarsko	BBB-	Kazachstán, Indie, Island, Brazílie	Chorvatsko, Indie, Bulharsko, Kazachstán, Brazílie, Lotyšsko
Spekulativní stupně				
Ba1	Irsko	BB+	Rumunsko, Lotyšsko, Kypr, Maďarsko	Makedonie, Island, Rumunsko, Indonésie, Turecko, Portugalsko
Ba2	Indonésie, Turecko, Portugalsko	BB	Vietnam, Makedonie, Černá hora, Indonésie, Turecko, Egypt, Portugalsko	Egypt
Ba3	Egypt	BB-	Srbsko, Mongolsko	Srbsko
B1	Mongolsko, Vietnam	B+	Bělorusko, Ukrajina	Vietnam, Mongolsko
B2	Turkmenistán, Bosna a Hercegovina, Ukrajina	B	Argentina	Ukrajina
B3	Argentina, Pákistán	B -	Pákistán	
Caa1	Kuba, Moldávie	CCC+		
Caa2		CCC	Řecko	Řecko
Caa3		CCC-		
Ca	Řecko	SD		

Poslední aktualizace 15.1.2012

Pokračování na následující straně

CO JE TO RATING?

Ratingem se rozumí standardní mezinárodní nástroj měření (hodnocení) bonity zemí pro posouzení jejich důvěryhodnosti. Rating vypovídá o stupni rizikovitosti podnikání pro zahraniční firmy v hodnocené destinaci a o vyčíslení pravděpodobnosti, že hodnocená země dostojí svým závazkům. Ocenění je tedy výrazem kvality státu jako dlužníka a jeho ekonomické schopnosti dodržet vydané vlastní závazky a splatit včas a v úplném množství úroky i jistinu dlužné částky.

HISTORIE RATINGU

Historie ratingu jako služby úzce souvisí s vývojem finančního trhu Spojených států amerických. Za počátek ratingu se dá považovat rok 1909, kdy John Moody začal hodnotit obligace železničních společností (což tehdy bylo velmi významné odvětví hospodářství). Nedlouho poté začal používat tento typ hodnocení i pro dluhopisy podniků veřejných služeb a průmyslových společností. Mezi první agentury dále patřila Poor's Publishing Company, která vydala své první ratingy v roce 1916, a Standard Statistics Company a Fitch Publishing Company, jejichž ratingy následovaly v roce 1922. Postupně se ratingový trh vyvinul tak, že dnes existují tři vedoucí globální ratingové agentury

NEJZNÁMĚJŠÍ HODNOTITELÉ A AGENTURY

Stanovení kreditu země stanovují 3 přední ratingové agentury, jejichž hlavními přednostmi jsou nezávislost a dostatečná analytická kapacita a které jsou označovány jako „velká trojka“. Mezi tyto patří: Standard & Poor's, Moody's a Fitch-IBCA (Fitch Ratings). Jde o agentury z USA, které působí na celém světě, a jejich hodnocení je mezinárodně uznáváno. Pro činnost těchto agentur jsou nejdůležitější nezávislost a důvěryhodnost. K tomu, aby se agentura stala uznávanou, musí být schopna reagovat na měnící se poptávku trhů v mezinárodním měřítku.

Moody's

Agentura byla založena v roce 1914 Johnem Moodym a mezi ostatními agenturami má přibližně 40 % tržní podíl. Kromě ratingů provádí ekonomické průzkumy a finanční analýzy komerčních i státních subjektů a poskytuje software pro řízení rizik finančních institucí. Společnost má přibližně 4000 zaměstnanců v 27 státech.

Standard & Poor's

Společnost vznikla v roce 1941 fúzí Standard Statistics Company a Poor's Publishing Company. Zaměřuje se na poskytování mnoha finančních služeb. Kromě ratingů a jiného hodnocení provádí vlastní ekonomické průzkumy, vytváří několik S & P indexů a je jedním z předních světových poskytovatelů nezávislých informací o investicích. Své pobočky má v 23 zemích a na trhu ratingu má přibližně 40 % podíl.

Fitch Ratings

Společnost založil v roce 1913 John Knowles Fitch a dnes je Fitch Ratings jednou ze tří částí finanční společnosti Fitch Group. Fitch Ratings je mezinárodní ratingová agentura, Fitch Solutions je firma poskytující poradenství

a služby finančnímu sektoru a Algorithmics Inc. se zabývá softwarem pro řízení rizik. Fitch Ratings má na trhu menší podíl než předchozí agentury - přibližně 16%.

POUŽITÍ RATINGU

Rating používají především investoři, emitenti, investiční banky, makléři a státní instituce. Investorům rozšiřují ratingové agentury množství investičních možností a poskytují nezávislé a snadno použitelné hodnocení relativního úvěrového rizika. To podstatně zvyšuje efektivitu trhu a snižuje náklady investorům (náklady spojené s analýzami emitentů apod.) Investiční banky a makléři používají ratingová hodnocení při výpočtu rizika svého portfolia. I v případě vlastního hodnocení srovnávají své výsledky s hodnocením ratingových agentur. Pro běžného forex tradera (obchodníka) je důležité brát v úvahu rating států pouze jako možnost krátkodobého oslabení nebo posílení dané měny, díky snížení nebo zvýšení ratingu daného státu příslušnou ratingovou agenturou. Například díky dluhovým a nelepším se podmínkám v Řecku může ratingová agentura snížit hodnocení Řecka, což může vést ke krátkodobému rychlému oslabení EUR/USD například o 60 pips apod. Je to tedy podobné použití jako Denní kalendář ekonomických událostí a jedná se tedy o události, které mohou být příčinou pro výrazné krátkodobé pohyby ceny. Během vydání zprávy o snížení ratingu může volatilita trhu několikanásobně narůst, což znamená pohyby od několika pipů až po desítky pipů během několika sekund.

METODOLOGIE STANOVENÍ RATINGU ZEMĚ

Stanovení ratingu se v případě států zaměřuje na dva široké okruhy, a to na politické a ekonomické riziko:

- politické riziko, které odráží ochotu splatit dluh
- ekonomické riziko odrážející schopnost splatit dluh

Při sestavování ratingu spolupracuje agentura s klíčovými institucemi státu (centrální bankou, ministerstvy, vládními agenturami, odbory, atd.). Na základě získaných informací udělí státu příslušnou známku, která odpovídá rizikovitosti země - na stupnici od A (nejvyšší kvalita dluhopisů) do C, popř. D (velice rizikové dluhopisy, které mají stěžít kdy šanci stát se investiční příležitostí).

ŽEBŘÍČEK HODNOCENÍ JEDNOTLIVÝCH ZEMÍ

Nejvyšší rating dlouhodobě dostávají nejvyspělejší země světa nabízející investorům stabilní hospodářsky rostoucí ekonomiku s nízkou inflací, nezaměstnaností, vzdělaným obyvatelstvem a kvalitní infrastrukturou. Na opačné straně se nachází země s vysokým zadlužením, jejichž ekonomika se potýká se závažnými problémy a celkovou platební neschopností.

Zdroj: FXstreet.cz, Wikipedia, Finance, Dow Jones, Bloomberg

INVESTIČNÍ PŘÍLEŽITOSTI

Nechci být příliš pesimistický, ale myslím, že nic takového, z dlouhodobého hlediska, neexistuje. Ono totiž těch bezpečných a zaručených investičních příležitostí bylo v minulosti již mnoho, a kde jsou nyní?

Pokračování na následující straně

Jen namátkou vzpomeňme nemovitosti, sluneční energii anebo poslední propadák - dluhopisy. Propady jejich hodnot jsou navíc pro majitele ještě tvrdší, než u běžných finančních investic, protože jde o investice s velmi obtížnou likviditou. Jde o investice, které byly konstruované pro stálý příjemný výnos. A ten byl, z vícero důvodů, přerušen.

U sluneční energie, to bylo způsobeno asi neočekávaným boomem budování nových elektráren, který začal stát či ČEZ a potažmo pak občany cenou dotací neúměrně finančně zatěžovat. Investoři se tak vlastně sami svojí iniciativou dostali do pastí, ze které zatím vycházejí s citelnými ztrátami. Doufám, že jde jen o ztráty zisku, o snížení výnosnosti toho zlatého dolu, nikoliv o ztráty na investicích.

Nemovitosti jsou problém trochu širší. Jistě zde má vliv finanční situace, ale hlavní podíl v ČR vidím v činnosti realitních makléřů, kteří kvůli svému zisku uměle vyhnali ceny nemovitostí do zcela nereálných hodnot. Ze zcela běžných cen ve výši 15 000 Kč/m² se nabídky vyšplhaly na 40 000 i více. Zcela bez objektivní příčiny. Šlo jen o zisk developera. Naštěstí není trh slepý a zareagoval. Jenže ti, kdo investovali do nemovitosti s cílem dosáhnout nějakého zisku, hodně ztrácejí. Na své se dostanou za hodně dlouhou dobu.

I když, podle ve zhruba půlroční periodě neustálého opakovaného tvrzení makléřů, dosáhly ceny nemovitostí svého dna, není to zřejmě pravda. Ještě stále jsou ceny třeba nových bytů ve Vídni nižší, než v Praze. Ten rozdíl nemá jinou logiku, než účelové nepravdivé tvrzení určitých skupin s cílem dosáhnout zisku. Na úkor jiných.

Snad jen pozemky jsou investiční stálice. Ve velkém však jde většinou o běh na dlouhou trať. Rychlé zisky se realizují velmi obtížně a spíše více méně nezákonně.

Dluhopisy, ta bývalá neotřesitelná jistota, jsou kapitola sama pro sebe. O fiskální krizi v (zatím) některých zemích EU toho bylo popsáno mnoho materiálu. A dost protichůdného.

Logiku pádu dluhopisů bych viděl v tom, že investoři poněkud prohlédli a uvědomili si, že své peníze nedostanou zpátky tím, že budou pochybným dlužníkům znovu a znovu cpát peníze další. Řekl bych, že ani ve finančnictví neexistuje perpetuum mobile.

To je jen drobná, ale o to snad výstižnější, ukázka absolutní nestability a nevěrohodnosti toho magického slůvka „záruka, zaručená investice“. Kdo by si vůbec pomyslel, v tom humbuku a třeštění okolo výzev k zaručené investici, že to jednou tak dopadne.

Když nic jiného, mělo by to být velkým ponaučením pro každého, kdo je nebo bude (upřímně a bez a priori zlých úmyslů lákajícího) vyzván k další zaručené investici. Zaručenost je časově omezena a nikdo neodhadne na jak dlouho.

Podobné nebezpečí věštím i zlatu a stříbru. Jejich ceny ještě jistě porostou, ale nikdo nemůže vědět, kdy přijde nějaký výraznější pokles. A ten určitě přijde. Tak jako již přišel v minulosti mnohokrát. Zachytit počátek pádu a rychle prodat, bude vyžadovat umění a znalosti velkého investora. Drobáš asi pohoří.

Dlouhodobá investice je opravdu velmi problematická. Do hry o její výnosnost vstupují zcela neočekávané vlivy politické, kšeftařské zájmy finančních skupin, hospodářský vývoj ve světě a mnoho dalšího. To jsou vlivy, které si uvědomujeme, a které dovedeme alespoň pojmenovat. Odhad-

nout jejich dopad však nedokážeme.

A pak jsou tu vlivy, které v současné době ani jmenovat nedokážeme. Ony jsou opravdu neočekávané. A o to prudčeji udeří.

To již nechci domýšlet revoluční politické či geografické změny. A že je k nim docela slušně nakročeno.

Abych nebyl jen pesimistický, přidám upřímnou radu. V současné době mně vychází, pro nás drobase, jako největší jistota dobrý spořicí účet a dobrý termínovaný vklad. Minimálně do doby, než přijde nějaká sociální revoluce.

Pesimistický ten závěr není, ale nejsem si jist, zde je zároveň optimistický.

25. listopadu 2011, Zdroj: pojištěnec.cz

KONEC VEŘEJNÝCH ZABÍJAČEK

Dne 12. ledna 2012 vyšel článek, ve kterém je pojednáváno o zákazu veřejných zabíjaček. Zákon povoluje již jenom domácí zabíjačky a to ještě jenom s tím, že musíte jako majitel prasete požádat veterinární zprávu o povolení. Když nepožádáte, hrozí Vám 10 000,- Kč pokuty. Když Vám ho nevydájí, tak musíte nechat prase uhynout stářím, nebo ho zabít na černo, tak jako za války. Jenom s tím rozdílem, že za války by Vás to stálo život, nebo pobyt v koncentráku a nyní zaplatíte pokutu. A to není vše. Pokud doma zabijete prase, tak ještě počítejte s tím, že si zavoláte kafilerku a ta Vám za příslušný poplatek odveze vnitřnosti, které nespotřebujete na výrobu pochoutek. Takže zapomeňte na rozvěšování pupku z prasete na strom, kde ho doposud přivítali jako příjemné zpestření zimní stravy ptáčky. Zapomeňte na to, že jste zbytky hodili na hnůj, kde si na nich pochutnaly slepice. To vše je pryč.

Komu můžou vadit veřejné zabíjačky. Vždyť domácí zabíjačky již pomalu vymizely (po zásahu nového zákona asi zmizí úplně). Lidé si alespoň pochutnají na specialitkách, které vždy k Čechům patřily. Navíc mají jistotu, že si pochutnávají na kvalitních produktech a nemusí se krmit různými náhražkami plných éček, zbytků a vody. To je asi zdravější a chutnější. Všude na světě se pyšní specialitami, které umí vyrobit a nabídnout. My ne. My vše dobré zakážeme, tak jako již několik let platící zákon, který zakazuje prodávat v restauracích svíčkovou a guláš druhý den. Každý průměrný člověk ví, že guláš a svíčková je nejlepší druhý den. To pomijím zákaz vydávání hotových jídel po patnácté hodi-

Pokračování na následující straně

ně. Potom jsme nuceni jíst různé minutky nebo hamburger a všelijaký podobný sajrajt, který je kdoví z čeho vyroben, nehledě na to, že tato jídla nejsou vůbec zdravá.

Připadá mně, že takové zákony můžou vydávat jenom absolutně neznalí hlupáci, vegetariáni nebo lidé, kteří neví, co by již roupama dělali. Je to jenom jeden z dalších hloupých zákonů, který bude obcházen, jak jen to půjde. Zákon, který vůbec nic neřeší, jenom přitěžuje obyčejným lidem život. Co komu je do toho, že si chci zabít prase? To za chvíli budeme hlásit, i že si budeme dělat v neděli slepičí polévku a polovinu vajec ponese na úřad.

Na závěr bych chtěl dodat, že jsem velice hrdý a vděčný zato, že jsem se narodil právě v České republice a nikdy bych neměnil. Mám však obavy, že za pár let budeme muset změnit jméno Česká republika na republika Kocourkov. Aby se to nestalo, stačí používat obyčejný selský rozum.

Nosek Miroslav, starosta města Miletín

Koluje po internetu.

JAK VYSOKÉ JSOU ZÁKLADNÍ DANĚ V EVROPĚ?

	Belgie	Belgie je chápána jako centrum EU. Jejím hlavním městem je Brusel a úředními jazyky jsou vlámsština, francouzština a němčina. Království se skládá ze tří autonomních oblastí, a to: Vlámsko, Valonsko a Brusel. Národní měnou je EURO.		
DPH zákl. - 21	DPH sníž. - 6/12	DPFO - 0	DPPO - 33	

	Bulharsko	Hlavním městem Bulharské republiky, která se 1.1.2007 stala členem EU, je Sofia. Úředním jazykem je Bulharština, avšak tureckou menšinou používaná Turečtina je v úředním styku také tolerována. Měnou je v Bulharsku Lev (BGN).		
DPH základ. - 20	DPH sníž. - 7	DPFO - 10	DPPO - 10	

	Česká Republika	Hlavním městem České republiky je Praha. V republice je měnou česká koruna (Kč).	
DPH základ. - 20	DPH sníž. - 14	DPFO - 15	DPPO - 19

	Dánsko	Hlavním městem Dánska je Kodaň. V království je měnou dánská koruna (DKK).	
DPH zákl. - 25	DPH sníž. - -	DPFO - 51	DPPO - 25

	<i>Estonsko</i>	<i>Estonsko, s hlavním městem Tallin, patří mezi pobaltské státy. Národním jazykem je zde estonština. Dalšími často užívanými jazyky jsou angličtina, ruština, němčina nebo finština. Národní měna je estonská koruna (EEK).</i>	
DPH zákł. - 20	DPH sníž. - 9	DPFO - 21	DPPO - 21

	<i>Finsko</i>	<i>Hlavní město Finska se nazývá Helsinky. Úředními jazyky v této severské republice jsou finština a švédština. Měnou je EURO.</i>	
DPH základ. - 23	DPH sníž. - 9/13	DPFO - 30	DPPO - 26

	Francie	Hlavním městem Francie je romantická Paříž. Měnou je EURO.	
DPH základ.-19,6	DPH sníž. - 2,1/5,5	DPFO - 40	DPPO - 33,33

	Irsko	Irsko, které se také nazývá „zeleným ostrovem“; má hlavní město Dublin. Měna používaná v Irsku je EURO.	
DPH zákl. - 21	DPH sníž. - 4,8/13,5	DPFO - 41	DPPO - 12,5

	Itálie	Hlavním městem Itálie, která se nachází na Apeninském poloostrově, je Řím. Také patří mezi státy, které přijaly stejnou měnu EURO.	
DPH zákl. - 20	DPH sníž. - 4/10	DPFO - 43	DPPO - 27,5

	Kypr	Kypr patří mezi země, které přistoupily k EU 1.5.2004. Jejím hlavním městem je Nikósie. Jestliže se rozhodnete navštívit Kypr pracovní nebo za účelem turistiky, budete potřebovat jejich měnu, kyprskou libru (CYP).		
DPH zákł. - 15	DPH sníž. - 5/8	DPFO - 30	DPPO - 10	

	Litva	Litva patří mezi pobaltské státy a jejím hlavním městem je Vilnius. Měnou v Litvě je Litas (LTL).	
DPH zákl. - 21	DPH sníž. - 5(9)	DPFO - 20	DPPO - 15

	Lotyšsko	Hlavním městem Lotyšské republiky, která se nachází při pobřeží Baltského moře, je Riga. Měnou je Lat (LVL).	
DPH zákl. - 22	DPH sníž. - 12	DPFO - 26	DPPO - 15

	Lucembursko	Hlavním městem Lucemburska je <i>Luxemburg</i> . Přes malou rozlohu patří velkoknížectví k nejdynamičtějším ekonomikám Evropské unie. Lucembursko přijalo společnou měnu EURO.		
DPH zák. - 15	DPH sníž. - 3/6/12	DPFO - 38	DPPO - 21	

	Maďarsko	Maďarsko, s hlavním městem Budapešť, vstoupilo do EU k 1.5.2004. Národním jazykem je maďarština. Státní měnou je forint (HUF).	
DPH zákł. - 25	DPH sníž. - 5/18	DPFO - 32	DPPO - 19

	Malta	Malta leží v srdci Středozemního moře. Hlavním městem je Valletta. Měnou je euro (EUR).
DPH zákl. - 18	DPH sníž. - 5	DPFO - 35 DPPO - 35

	Německo	Hlavním městem Německé republiky, která se skládá z 16-ti spolkových zemí, je Berlín. Německo patří k nevýznamnějším zemím Evropy a také k těm, ve kterých začala k 1.1.2002 platit jednotná měna EURO.
DPH zákl. - 19	DPH sníž. - 7	DPFO - 45 DPPO - 15

	Nizozemí	Nizozemí, které je známé jako země tulipánů, sýrů a větrných mlýnů, má hlavní město Amsterdam. Měnou je Euro.
DPH zákl. - 19	DPH sníž. - 6	DPFO - 52 DPPO - 25,5

	Polsko	Polsko, s hlavním městem Varšava, vstoupilo do EU 1.5.2004. Státní vlajka se skládá z barev státního znaku (bílá - čistota ideálů, červená - prolitá krev za svobodu země). Měnou je zlotý (PLN).
DPH zákl. - 23	DPH sníž. - 5/8	DPFO - 32 DPPO - 19

	Portugalsko	Hlavním městem státu, které leží v jihozápadní části Evropy na Pyrenejském poloostrově, je Lisabon. Měna, která se v Portugalsku používá, je EURO.
DPH zákl. - 23	DPH sníž. - 6/13	DPFO - 42 DPPO - 25

	Rakousko	Hlavním městem státu, s kterým nás spojují jižní hranice, je Vídeň. Platnou měnou v této zemi je EURO.
DPH zákl. - 20	DPH sníž. - 10	DPFO - 50 DPPO - 25

	Řecko	Země, která je považována za kolébku evropské civilizace, má hlavní město Atény. Řecko, i přes své napjaté vztahy s Tureckem, je hojně navštěvovaným státem turisty. Měnou je EURO.
DPH zákl. - 23	DPH sníž. - 6,5/13	DPFO - 40 DPPO - 25

	Rumunsko	Hlavním městem Rumunska, která se 1.1.2007 stalo členem EU, je Bukurešť. Úředním jazykem je rumunština, avšak regionálně je používána také maďarština a němčina. Měnou je v Rumunsku leu (RON).
DPH zákl. - 24	DPH sníž. - 5/9	DPFO - 16 DPPO - 16

	Slovensko	Nezávislá republika Slovensko vznikla 1.1.1993. Jejím hlavním městem je Bratislava. K EU přistoupila k 1.5.2004. Tato země zcela otevřela svůj trh práce pro občany České republiky. Měnou je zde euro.
DPH zákl. - 20	DPH sníž. - 10	DPFO - 19 DPPO - 19

	Slovinsko	Slovinsko, s hlavním městem Ljubljana, leží na rozhraní Alp, karpatských nížin a Balkánského poloostrova. Měnou je zde od 1.1.2007 euro (EUR).
DPH zákl. - 20	DPH sníž. - 8,5	DPFO - 41 DPPO - 20

	Španělsko	Španělsko, které zaujímá velkou většinu Pyrenejského poostrova, má hlavní město Madrid. Národní měnou je EURO.
DPH zákl. - 18	DPH sníž. - 4/8	DPFO - 45 DPPO - 30

	Švédsko	Hlavním městem je Stockholm. Národní měnou je švédská koruna (SEK).
DPH zákl. - 25	DPH sníž. - 6/12	DPFO - 25 DPPO - 25,3

	Velká Británie	Hlavním městem Velké Británie je Londýn. Británie zatím nepřijala EURO a její měnou je stále libra.
DPH zákl. - 20	DPH sníž. - 5	DPFO - 40 DPPO - 28

Zdroj: finance.cz, poslední aktualizace: 1.1.2011
(jsou uvedeny horní sazby daně z příjmů)

EU, NĚMECKO A ANGELA MERKELOVÁ

Proč je kancléřka tak pomalou, dlouho váhající a dokonce razantní krizovou manažerkou?

Margot Heckelová, autorka jejího životopisu, připomíná historku, která údajně objasňuje jedno z největších tajemství političky. Když se jako školáčka učila plavat, přímo panicky se obávala potopit se pod vodu. Jednou vystoupila až na nejvyšší prkno skokanského můstku a zůstala na něm stát.

Očividně bojovala sama se sebou. Nakonec přesně v okamžiku, kdy se ozval školní zvonek, skočila a potopila se v nehlubším místě plaveckého bazénu až na dno. A přežila.

Na první pohled se zdá, že Merkelová je žena, která váhá, o věci přemýšlí a nakonec sebere odvahu a začne důsledně jednat. Možná její chování vysvětluje obava, aby se před ostatními neztrapnila.

Ba co víc, proč skočila do vody ještě během hodiny plavání, byť na poslední chvíli, a ne o tři minuty později, kdy by v bazénu vůbec nikdo nebyl? Že by přísné dodržování pravidel? Stála na prkně skokanského můstku do poslední vteřiny povolené doby a neporušila tím žádné pravidlo. Není příběh ze školního bazénu klíčem k pochopení jejího chování při pokusu obnovit důvěru trhu v eurozónu tím, že tak důsledně lpí na dodržování německého soupisu pravidel rozpočtové kázně?

Vzala si lednici

V roce 1981 Merkelová opustila manžela Ulricha, po němž má dosud příjmení. Potkali se při studiu fyziky na vysoké, přestěhovali se do východního Berlína. Ulrich za tři roky opravil jejich byt, zatímco Angela dokončila doktorát. Když vypadal společný domov jako ze škatulky, rozhodla se Merkelová beze slova manžela opustit.

Jednoho dne si prostě sbalila věci a odešla, "vzpomíná kancléřčin expartner. Odesla si jedinou věc. Počkala, až Ulrich nebude doma a odstěhovala lednici. A takto mnozí vidí Merkelovou i dnes: jako ženu, která sama utíká pryč

Pokračování na následující straně

a namáhavě vláčí těžkou a objemnou ledničku.

Názory z některých zemí EU

Británie: Simon Heffer, komentátor bulváru Daily Mirror, varuje před „čtvrtou říší“ a „německou kolonizací Evropy“. „Bereme lekce od evropské císařovny a jejího francouzského pudla,“ postěžoval si.

Španělsko: Merkelová je pro média „Dama de Sierro“ (Železná dáma), faktická šéfka Evropy. „Španělé mají pocit, že jim úsporná opatření neomaleně nadiktoval Berlín,“ tvrdí ekonomický expert Javier Nova.

Polsko: liberální premiér Donald Tusk podporuje linii Merkelové, šéf opozice Jaroslaw Kaczyński varuje před „měkkou“ hegemonií Německa, které si tak rozumí s Putinovým Ruskem.

Itálie: říká se, že Němci milují Italy, ale neváží si jich. Italové si váží Němců, ale rádi je nemají. Na úšklebek Merkelové nad Berlusconi na summitu v Cannes hned nezapomenou.

Francie: Prezident Nicolas Sarkozy řekl, že je jeho posláním „přivést Francii blíž systému, který funguje - tedy Německu“. Naopak opozičním socialistům vadí, že „Nicolas klečí před kancléřkou“ a že „ve vzduchu visí nový Mnichov“ v paralele na Daladierovo ustupování Hitlerovi.

Sestavil Vladimír Plesník, Právo 26.1.2012

SONET, TOŽ PRAVDA SAMA, ODKRÝVÁ LIDSKOU ŠPÍNU...

*Znaven tím vším,
já chci jen smrt a klid,
jen nevidět,
jak žebrá poctivec,
jak dme se pýchou pouhý parazit,
jak pokříví se každá dobrá věc,
jak trapně září pozlátka všech poct,
jak dívčí cudnost brutálně rve chťič,
jak lidskou slušnost korumpuje moc,
jak zchromlá vláda na nás bere bič,
jak umění je pořád služkou mocných,
jak blbost zpupně schopným poroučí,
jak prostá pravda je všem jenom pro smích,
jak zlo se dobru chechtá do očí.
Znaven tím vším, už chci být, láska, v hrobě,
jen nemuset tím sbohem dát i tobě.*

Pokud Vás oslovila aktuálnost básně a ptáte se který mladý talentovaný autor dokázal tak přesně vyjádřit naši prohnitou dobu, pak vězte, že to byl William Shakespeare a tento jeho sonet je starý 400 let.

Co z toho plyne? Že neprožíváme žádnou krizi identity, kultury, vztahů a čehokoli dalšího.

Pravda je, že lidé jsou alespoň soudě dle velkého mistra-porád stejní. Tak hlavu vzhůru. A nenechte se otrávit!

Zdroj: internet.

POSLUCHEJ, PEŤA ...

Tuž posluchej. Mně nevadí, že ses za naše peníze v tym úřadě vyžral tak, že vypadáš jak bravek u koryta. To je tvůj problem. Ale blbe je, že se k lidem, keři tě platí, to znamená k lidem, keři v Česku robí a platí daně, chováš drze a arogantně.

Svoji kamošce na úřadu, kera bere měsíčně 30 klacku hrubého, si přidal 273 klacku, to je také male přilepšení za březem.

Viš, Peťa, my tady take prachy nemame. Ja mam nadprůměrných 22 klacku. A to si piš, že 70% lidi nebere take prachy, jake beru ja. Ale kura, ani za cely rok nezarobim tolik, cos dal te děvuse za jeden den. Ale tuž dobra, asi robi cosik specijalniho. Ovšem tvoje vyjádření mě fakt vytočilo, kura.

„...dotyčna děvucha dře jak kuň, někdy aji dvanact hodin denně, někdy aji o vikendu a odměny byly vyplaceny za splnění mimořadných a zvlášť významných pracovnich ukolu, třeba zařízení cesty do Bruselu, příprava powerpointu pro NATO a vytištění papiru pro tiskovku a zvláště za vysoke a profesionalni nasazeni při ukolech mimo pracovni dobu...“

Tuž mily Peťa, cosik ti řeknu. Statisice lidi v teto zemi dři jak koně, aby uživili sebe, babu a děcka, častokrat vic jak dvanact hodin denně, aby zaplatili daně a poplatky, kere furt navyšuješ. Aby zaplatili najmy a hypoteky a eště každy den měli strach, že přileze exekutor a zebere jim bydleni, bo kajsik nezaplatili deset korun nedoplatku. Statisice lidi, keři robi a platí tebe a tvoje úřednice, ma vysoke a profesionalni nasazeni a robi aji mimo pracovni dobu.

Malokdo, věř mi, malokdo bere 30 měsíčně. Su taci, a čemu ni? A čím vic takych v sukromem sektoru bude, tim lip. Ale věř mi, neznam nikoho, ale fakt nikoho, kdo by dostal jako odměnu celoročni plat. A to se nestydiš přiznat, že ostatni úřednici beru eště vic jak tato děvucha? Fuj!

Kdybys robil v sukrome firmě, neřeknu ani slovo. Ale ro-biš ve firmě, kera neni sukroma, platime tě my. A ty se k nam chováš, jak k uplnym blbcum.

Vzpomeň si na nas, až budeš chalovat chlebičky. Su tež z našich peněz.

Zje tlusty, drzy a arogantni. Stydim se za tebe.

FUJ!

(Koluje po internetu).

Pokračování na následující straně

Poznámka redakce: výše uvedené „povídání“ navazuje na informace z tisku (viz níže) a na vysvětlení premiéra, že jeho tajemnice „dřela jako kůň“.

...premiérova tajemnice brala za loňský březen 273 tisíc. Premiér je pochopitelně pobouřen. Tedy, že to prasklo.

Ale šéfka kabinetu ministra školství dostala roku 2010 mimořádnou odměnu 110 tisíc korun za první měsíc prá-

ce. Šéfka sekretariátu ministerstva spravedlnosti dostala za první čtyři měsíce roku 2009 přes půl miliónu korun. Na ministerstvu životního prostředí loni dostal náměstek mimořádnou odměnu 150 tisíc za dva a půl měsíce práce a te-
rýsi náměstek ministra vnitra dostává dokonce čtvrt miliónu měsíčně.

CÍRKVE, POČTY VĚŘÍCÍCH A VÝŠE ODŠKODNĚNÍ

Církev a náboženské společnosti se už mezi sebou dohodly na mechanismu, podle kterého si rozdělí finanční odškodnění od státu. Fakticky tak přijímají nabídku v podobě, kterou jim stát nabízí.

Teď už záleží hlavně na tom, zda zákon skutečně projde Parlamentem a ony náhrady skutečně dostanou (v parla-

mentu bylo schváleno 25.1.2012).

Čtyři pětiny z oněch 59 miliard korun, které církvím nabízí vládní komise pro odškodnění, by dostala katolická církev, které stát zabavil svého času nejvíc majetku.

Zbýlých 11 miliard a 800 tisíc korun by si mezi sebou rozdělily zbylé církve a náboženské společnosti - tedy evangelické církve, pravoslavná církev nebo Federace židovských obcí. Ani s tím nebude žádný problém.

Název registrované církve (náboženské společnosti)	Počty věřících			mil. Kč.
	1991	2001	2011	
Církev římskokatolická	4 021 385	2 748 918	1 083 899	47 200 000 000
Českobratrská církev evangelická	203 996	117 540	51 936	2 266 593 186
Církev československá husitská	178 036	99 356	39 276	3 085 312 000
Pravoslavná církev v českých zemích	19 354	23 053	20 628	1 146 511 242
Náboženská společnost Svědkové Jehovovi	14 575	23 260	13 097	
Církev bratrská	2 759	9 971	10 872	761 051 303
Církev řeckokatolická	7 030	7 704	9 927	298 933 257
Církev Křesťanská společenství (podp. archy k registraci cca)	300	9 387		
Slezská církev evangelická augsburského vyznání	33 130	14 038	8 162	654 093 059
Církev adventistů sedmého dne	7 674	9 787	7 394	520 827 586
Evangelická církev augsburského vyznání v České republice	4 151	14 914	6 645	118 506 407
Apoštolská církev	1 485	4 584	4 934	1 056 336 374
Křesťanské sbory	3 017	6 955	3 458	
Bratrská jednota baptistů	2 544	3 641	3 208	227 862 069
Luterská evangelická církev a.v. v České republice dle reg.	10 000	5 420	2 591	113 828 334
Jednota bratrská	2 385	3 443	2 156	601 707 065
Evangelická církev metodistická	2 855	2 705	1 952	367 634 208
Starokatolická církev v České republice	2 255	1 614	1 736	272 739 910
Federace židovských obcí v České republice	1 292	1 527	1 132	272 064 153
Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů	odhad 300 - 700	1 375	926	
Celkem				58 964 000 153

Řazeno podle počtu členů v 2011.

Zdroj: internet

KATOLÍKŮM ZMIZELY ZA DESET LET DVĚ TŘETINY VĚŘÍCÍCH. PROČ?

Sčítání lidu v letošním roce ukázalo, že počet lidí hlásících se k římskokatolické církvi klesl o zhruba dvě třetiny. Polsko-český kněz Zbigniew Czendlik, který vede farnost v Lanškrouně, to přikládá krizi, která neprobíhá jen v oblasti ekonomické, ale i duchovní a náboženské.

LN: Zatímco před deseti lety se k římskokatolické církvi hlásilo zhruba 2,75 milionu lidí, letos na jaře to bylo jen něco přes milion věřících. Překvapují vás tyto výsledky?

Pochopitelně překvapují a možná, že když jsem vystupoval v těch spotech Českého statistického úřadu, tak možná že za to můžu já. Možná jsem nějakým způsobem lidi odradil od toho, aby se ke katolické církvi přihlásili. Ten výsledek mě moc mrzí.

Pokračování na následující straně

Ale u mě v Lanškrouně ten pokles není vidět. O to víc jsem překvapený, protože já s nadsázkou říkám, že v neděli tady máme vyprodáno.

LN: V čem vidíte příčinu tak velkého úbytku?

Obecně společnost vnímá za posledních deset let církev skrze pedofilní aféry, skrze tahanice o katedrálu, skrze tahanice o církevní majetek. Tak asi je to trošku i následkem toho, jak je církev v veřejnosti nebo i médiu vnímána. Myslím si, že v církvi neumíme „prodávat“ ty krásné věci, které se zde odehrávají.

Já žiji při zemi, ale pak jsou nade mnou ti, co žijí v těch vysokých patrech. To znamená biskupové a biskupská konference. Myslím, že se budou nad výsledkem zamýšlet, a doufám, že nebudou hledat chybu jinde, ale že budeme my jako církev hledat vinu trošku sami v sobě. Pro nás je to nějakým způsobem výzva, v tom smyslu je to nějaká pozitivní zpráva a musíme si nad tím sednout a říct, co jsme špatně dělali a jak bychom to mohli dělat lépe, abychom zase ve výsledcích za deset let nepoklesli dolů.

LN: Podle vás by tedy církev měla zapracovat na prezentaci sebe sama, vylepšit svůj mediální obraz a to, jak ji lidé vnímají?

Já budu slyšet argumenty z mých řad, že nakonec nejde o kvantitu, ale o kvalitu. Že čísla nejsou tak důležitá, že není potřeba, aby nás bylo hodně. Ale já si myslím, že i ta kvantita má určitou vypovídající schopnost a měli bychom něco dělat.

Já osobně si myslím, že nabízím velmi dobrou věc, velmi kvalitní věc. Ale asi to špatně prodávám, já nevím. Jednou jsem řekl, že pokud víru nezabalíme do krabičky Marlboro, tak neuspějeme. Ale nemůže to působit, že chci někým manipulovat, že chci prodávat v krásném obalu něco, co nemá hodnotu. I ten obal by měl korespondovat s hodnotou toho, s čím přicházíme.

LN: Pokles věřících koresponduje s tím, že pět milionů lidí se nepřihlásilo vůbec k žádné víře. V roce 2001 víru neuvedl jen milion lidí. Čím si tento nárůst nevěřících vysvětlujete?

Před deseti lety byli lidé obecně věřící, a to nemyslím jen náboženství, ale v lidech ještě přetrvávalo takovéto nadšení po roce 1989 a pořád ještě měli víru v lepší a krásnější svět. A teď pořád slyšíme o nějaké krizi, i když osobně si myslím, že je to pořád víc mentální krize než skutečná krize. Mezilidské vztahy nejsou úplně zdravé. Ztrácíme víru ve své nejbližší, sousedy, ztrácíme víru v politiku, v komunální politiku.

To znamená, pokud vezmu slovo jako víra obecně, tak si myslím, že jsme na tom velmi špatně. My už nevíme, komu bychom mohli věřit. Obecně, ztráta víry v cokoliv se tady vytrácí. A je to možná dáno takovou tou skepsí, která je ve společnosti, což je špatné. Protože stejně jako by náboženská víra měla lidem dávat drive a dělat ty lidi šťastnějšími, tak i jakákoli jiná víra by přeci měla na člověka působit podobně.

LN: Pocházíte z Polska, které je velmi nábožensky založené. Potýká se také s krizí víry?

Když vezmete, že ve volbách uspěla strana Palikota, která je silně antiklerikální, tak to taky něco naznačuje. Ale tam je to zas trošku o něčem jiném. Nicméně je to takový obecný jev. To znamená, že krize, o které mluvíme, to není jen ta ekonomická, je to i duchovní, náboženská, společenská, kulturní a mohli bychom možná v tom výčtu pokračovat.

Šárka Pálková, 15. prosince 2011, internet, lidovky.cz

STÁT JAKO DOJNÁ KOZA?

Slavný rakouský filozof Karl R. Popper napsal v jedné eseji z raných padesátých let, že liberální stát nemůže vzniknout na zelené louce. Jeho instituce musejí kotvit v tradici, jinak mohou působit proti svému určení.

Popper to dokládá na nejmenovaném jihoevropském státě, ve kterém opozice, místo aby dohlížela na to, jak vláda hospodáří se státními prostředky, se spolu s ní podílela na korupci.

Nechci se pouštět do obvyklých nářků na korupci okolo nás. Jde mi o to, ukázat, jak my sami, ani po dvaceti letech, nerozumíme tomu, jak má liberální společnost fungovat. Jako liberální společnost chápu obecně takovou společnost, ve které existuje snaha chránit občany před zneužíváním moci.

V poslední době se zveřejňují údaje, jaké platy pobírají vysocí státní úředníci počínaje náměstky. Většina komentátorů si všimla jejich velikosti. Málokoho zarazila jejich konstrukce.

V Británii funguje soukromá a veřejná sféra podle jiných vzorů. Přenášet principy výkonového odměňování do státní správy se v tradičních zemích považuje za nesmysl. Proč? Ve státní správě se výkon pracovníka nedá měřit objektivními kritérii.

Kdo by rozhodoval o odměnách odborných úředníků? Politik, který je většinou diletant. Přitom vysocí státní úředníci musejí v mnoha případech politikům oponovat, protože jejich návrhy mohou být právně neschůdné, odborně špatně navržené, a to nemluvím o návrzích, z nichž má pro politika „něco kápnout“.

Bude náměstek hájit veřejný zájem proti ministrovi spíš v případě, kdy má fixní plat daný tabulkami, ministr mu ho nemůže zvýšit ani snížit, nebo v případě, kdy mu ministr může odměnami plat znásobit? Odpověď je nabíledni. Tak vysoké odměny, jaké vyplynuly napovrch, hraničí s korupcí za bílého dne. Politici si ve skutečnosti kupují loajalitu.

V zemích s nezkorumpovanou správou mají státní úředníci fixní plat. Jako pobídku, aby státu sloužili věrně, mají kariérní řád a velmi dobré penzijní zajištění, o které mohou přijít, pokud se zpronevěří kodexům regulujícím jejich chování. Odměny: nejvýš deset procent tabulkového platu.

V Británii pobírá 4200 vysokých státních úředníků platy, které v nejvyšších patrech dosahují 140 tisíc liber ročně. Na rozdíl od nich v londýnské City má 2800 zaměstnanců

Pokračování na následující straně

finančních institucí platy vyšší než jeden milion liber ročně. Existuje tedy zřetelná disproporce mezi výškou platu v soukromé a státní sféře. Je to logické: manažeři obvykle své posty nezastávají celý život, ale jenom omezenou dobu. Jejich odměňování je obvykle spojeno s kvantifikovatelnými parametry.

Proč nemáme takový systém u nás? Protože nemáme **kariérní státní službu** a navíc vlády přenesly principy odměňování ze soukromého sektoru do odměňování úředníků. Přitom stát dojí jako kozu. Gáží i 300 tisíc za měsíc může platit jen vláda naprosto rozpočtové nezodpovědnosti.

Nezbývá než obdivovat prozíravost Karla Poppera. Mísoto aby vláda začala do boje proti korupci zavádět standardní principy odměňování státní správy, zavádí výkonové odměňování, i když se výsledky nedají měřit. Co je to jiného než podpora korupčního chování, protože vedoucí pracovníci budou stěží dávat prémie štouralům a kritikům, spíš úslužným podlézavcům.

Nemluvě o tom, že vláda shodila ze stolu zákon o státní službě a chce ho nahradit normou legalizující korupční prostředí.

Václav Žák, Právo, 3.2.2012, autor je šéfredaktor Listů.

LETADLO, ČI PRIMÁŘE?

Jsmo svědky významného přelomu v českém zdravotnictví. Mluví se o vstupu více finančních prostředků do pojišťoven, a tedy i pro lékaře a nemocnice.

Po vzoru „západního světa“ jsme vykročili směrem k nadstandardům. Nikdo nepochybuje, že medicína je stále dražší, moderní technologicky náročné vyšetření je nákladnější a platy personálu pořád směšně nízké. Kde tedy vzít peníze?

Západní země ze svého HDP poskytují nesrovnatelně více financí, všude je zavedena progresivní daň a občané platí poplatky za vyšetření podle výše svého platu. Renomovaní lékaři si ze svých vlastních prostředků otevírají privátní ordinace, kde vítají své nadstandardní klienty.

Lehké výkony vykonávají přímo tam v rámci jednodenní chirurgie a složitější operace převádějí do nemocnice, kde se o pacientův poplatek dělí lékař s nemocnicí. Toto vše většinou lékař provádí mimo svou řádnou pracovní dobu.

Je to systém privátní a státní péče, které se doplňují. Nekonkurují si, tak jako je v plánu v ČR.

V některých zemích privátní péče spolu s taktikou takzvaných „šetřících“ opatření vedla k tomu, že nemocnice jsou z poloviny prázdné. Redukovala se lůžka i personál. Je čím dál méně zdravotníků pracujících na plný úvazek, většina z nich jsou externisti. Chybí kvalifikovaní pracovníci a prodlužují se čekací doby.

Podle expertů je nejefektivnější systém asi ve Francii a v Německu. Rovná daň, platba za pobyt v nemocnici či naše verze nadstandardu nás však tímto směrem pravděpodobně nepovede. Bohatí prý mají svobodu koupit si letadlo.

Od ledna tedy oficiálně i primáře. Zvyšuje se sociální nerovnost a lidé se bojí. Jak můžeme akceptovat, že pojem svo-

boda, za který náš národ bojoval, je nám předkládán jako možnost koupit si letadlo nebo profesora?

DENISA VÍZNEROVÁ, studuje na 1. lékařské fakultě Univerzity Karlovy, převzato z tisku.

KOCOVINA

Jeden soudruh co dřív bejval
velký zvíře ve straně,
teď je slavnej podnikatel,
proto koukám našťavaně.
Čest práci mě tenkrát zdravil
v ošumělém obleku,
teď mi kyne z Mercedesu
to je lidi ke vzteku.
Lenina měl na své klopě
a teď mu tam sedí pták,
místo vodky pije whisky
a já smažím bramborák.
Co mě nejvíc překvapilo,
odhodil srp s kladivem,
připadám si jako cvoček,
zírám jak vůl s údivem.
Denně slyším, jak tu lítají,
miliardy ve vzduchu.
Mám jako dřív stejné góvno
a jsem pořád na suchu.
Na letišti chlapy líbal,
on gavaril „Rebjáta“,
mě snad lidi trefí Pepka,
teď chce vstoupit do „NATA“.
O Marxovi, Engelsovi
vedl velké proslovy
a teď lítá Jumbojetem na Kanárské ostrovy.
Když jsem cinkal u Václava,
nebudu vám lidi lhát,
věřil jsem, že Čechy změní
Sedmnáctej listopad,
že tu bude spravedlnost,
pokora a morálka.
Lidi já jsem větší blbec,
nežli víla Amálka.

Pepa Fousek. Koluje po internetu.

Zpracoval: ing. Jindřich Buchal, ČSA 821, Nové Město nad Metují, 54901, www.novomestskykuryr.info, zveřejněno na internetu dne 21.2.2012.

Není určeno pro tisk.

© PC Print.

*Dárek.
Foto: JB*

Zákoutí novoměstského náměstí se zámekem v zimě.

Foto: JB

Atraktivní tělocvična ke škole „Na Králíčku“.

Foto: JB

